

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سازشناسی ایرانی

پایه دهم

دوره دوم متوسطه

رشته های موسیقی

(نوازندگی ساز ایرانی - نوازندگی ساز جهانی - مبانی آهنگ سازی)

گروه تحصیلی هنر

زمینه خدمات

شاخه فنی و حرفه ای

شماره درس ۴۰۳۶

۲۲ س سازشناسی ایرانی / مؤلفان : ارفع اطرابی، محمدرضا درویشی
۱۹۲ ص. : مصور . — (فنی و حرفه ای؛ شماره درس ۴۰۳۶)

متون درسی رشته های موسیقی (نوازندگی ساز ایرانی - نوازندگی ساز جهانی - مبانی آهنگ سازی)
گروه تحصیلی هنر، زمینه خدمات.

برنامه ریزی و نظارت، بررسی و تصویب محتوا : کمیسیون برنامه ریزی و تأثیف کتاب های درسی
رشته های موسیقی دفتر تأثیف کتاب های درسی فنی و حرفه ای و کارداش وزارت آموزش و پرورش.

همکاران محترم و دانش آموزان عزیز :

پیشنهادات و نظرات خود را درباره محتوای این کتاب به نشانی
تهران - صندوق پستی شماره ۴۸۷۴/۱۵ دفتر تألیف کتاب های درسی
فنی و حرفه ای و کارداش، ارسال فرمایند.

tvoecd @roshd.ir

پیام نگار(ایمیل)

www.tvoecd.medu.ir

وب گاه (وب سایت)

وزارت آموزش و پرورش سازمان پژوهش و برنامه ریزی آموزشی

نام کتاب : سازشناسی ایرانی - ۲۱۰۶۵۸

پدیدآورنده :

سازمان پژوهش و برنامه ریزی آموزشی

مدیریت برنامه ریزی درسی و تألیف :

دفتر تألیف کتاب های درسی فنی و حرفه ای و کارداش

شناسه افزوده برنامه ریزی و تألیف :

عبدالجیاد کیانی، شاهین فرهت، ابراهیم آزاد، رضا مهدوی، احمد نوری، حمیدرضا جهانی و

ستاره، فولادی (اعضای سورای برنامه ریزی)

ارفع اطرایی، محمدرضا درویشی (اعضای گروه تألیف) - محمد افتخاری (ویراستار ادبی)

مدیریت آماده سازی هنری :

اداره کل نظارت بر نشر و توزیع مواد آموزشی

شناسه افزوده آماده سازی :

راحله زادفتح الله (صفحه آرا) - سینا برومندی (طراح جلد)

نشانی سازمان :

تهران: خیابان ایرانشهر شمالی- ساختمان شماره ۴ آموزش و پرورش (شهید موسوی)

تلفن: ۰۹۰۳۱۱۶۱-۹، ۰۹۰۳۰۹۲۶۶، دورنگار: ۰۹۰۳۵۹

وب گاه: www.irtextbook.ir و www.chap.sch.ir

ناشر :

شرکت چاپ و نشر کتاب های درسی ایران: تهران - کیلومتر ۱۷ جاده مخصوص کرج -

خیابان ۶۱ (داروخیان) تلفن: ۰۹۰۳۱۶۱-۵، دورنگار: ۰۹۰۳۱۶۰

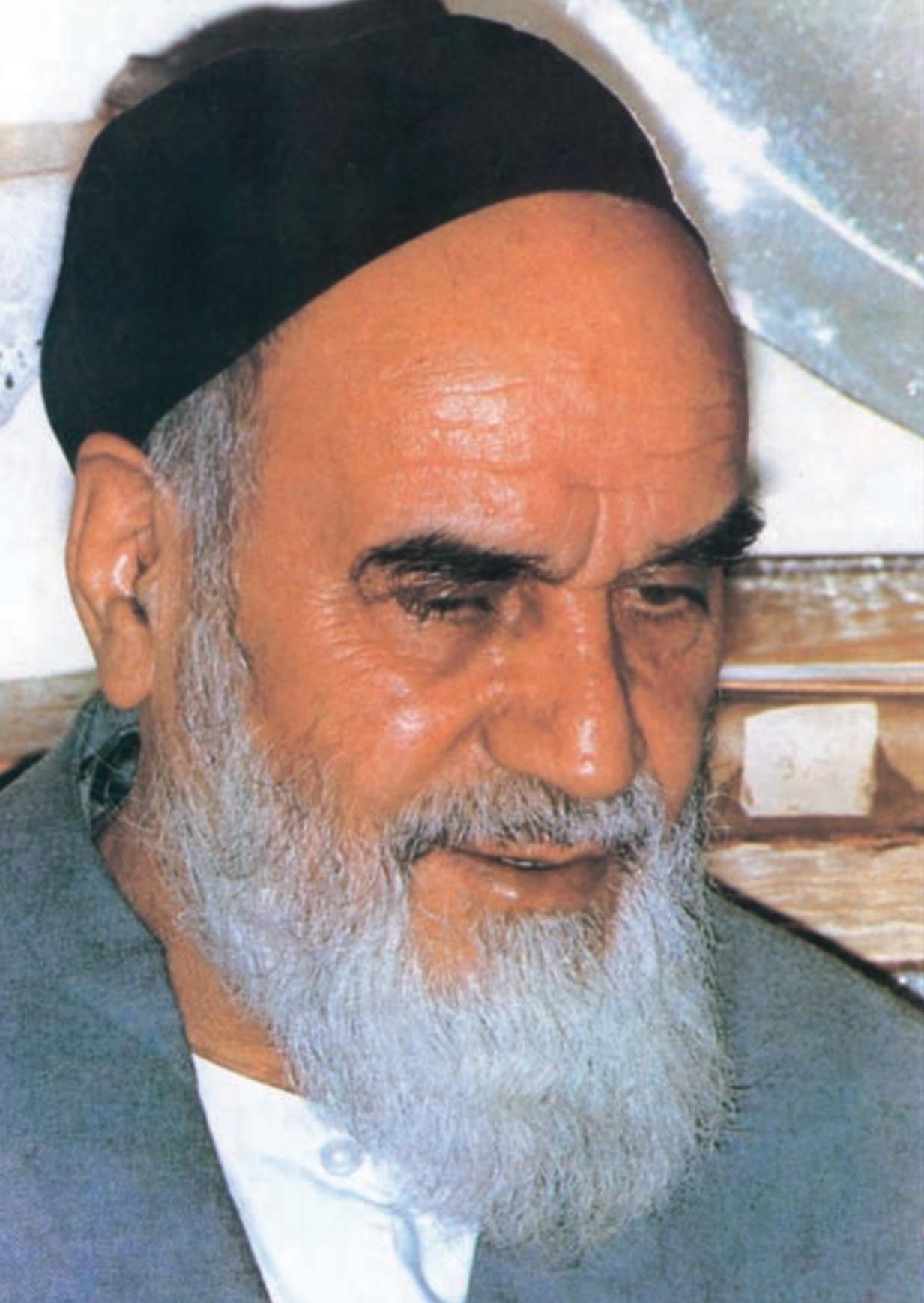
۳۷۵۱۵-۱۳۹

چاپخانه :

شرکت چاپ و نشر کتاب های درسی ایران «سهامی خاص»

سال انتشار و نوبت چاپ : ۱۳۹۸ چاپ دوم

کلیه حقوق مادی و معنوی این کتاب متعلق به سازمان پژوهش و برنامه ریزی آموزشی وزارت آموزش و پرورش است و هرگونه استفاده از کتاب و اجزای آن به صورت چاپی و الکترونیکی و ارائه در پایگاه های مجازی، نمایش، اقتباس، تلخیص، تبدیل، ترجمه، عکس برداری، نقاشی، تهیه فیلم و تکثیر به هر شکل و نوع بدون کسب مجوز از این سازمان منوع است و متخلفان تحت پیگرد قانونی قرار می کنند.

فهرست مطالب

۷۰	رباب پنج تار – بلوچستان	پیشگفتار
۷۲	بینجو – بلوچستان	
۷۴	ساز (ساز عاشقی) – قوپوز	فصل اول: سازهای مورد استفاده در موسیقی
۷۶	آذربایجان شرقی و غربی و سایر مناطق تُركنشین	دستگاهی ایران
۷۸	تار آذربایجانی – آذربایجان شرقی	۱
	با غلاما و سازهای هم خانواده آن	تار
۸۲	آذربایجان غربی و کردستان	سه تار
۸۵	تمبیره نوبان – هرمزگان	بریط
۸۶	قسمت دوم: زه صداهای آرشه‌ای (کمانچی)	سنتور
۸۸	سروز (سرود)، قیچک – بلوچستان	فانون
۹۱	قیچک – سیستان	نی
۹۳	کمانچه‌ها – نواحی مختلف ایران	کمانچه
۹۶	رباب (ربابه) – خوزستان	قیچک
۱۰۰	تمرين‌های فصل دوم – بخش اول:	رباب
۱۰۲	زه صداها (کوردوфон‌ها)	تمبک
	بخش دوم:	دف – دایره – دایره‌زنگی
۱۰۷	پوست صداها (ممبرانوفون‌ها) سازهای کوبه‌ای و ضربه‌ای دارای پوست	تمرين‌های فصل اول
		منابع
۱۱۱	۱- دهل – سیستان	فصل دوم: سازهای مورد استفاده در موسیقی نواحی ایران
۱۱۳	۲- دهل – خراسان	۵۲
۱۱۵	۳- دَمَام – بوشهر	بخش اول:
۱۱۷	۴- ڈُگر (ڈھلک) – بلوچستان	زه صداها (کوردوfon‌ها) – سازهای زهی
۱۱۸	۵- نقاره (درستکوتین) – مازندران مرکزی	قسمت اول: زه صداهای مضرابی (زخمه‌ای)
۱۱۹	۶- نقارة نقارة خانه	دواتار – خراسان، ترکمن صحرا، کنول، مازندران
۱۲۱	۷- تمبک – نواحی مختلف ایران	تببور – کرمانشاهان و لرستان
۱۲۳	۸- تمبک زورخانه – برخی نواحی ایران	تمبوره – تالش
۱۲۵	۹- دف – کردستان و برخی نواحی ایران	تمبورک – بلوچستان
۱۲۷	۱۰- دایره – نواحی مختلف ایران	رباب حجه‌تار – بلوحتستان و سیستان

تمرين‌های فصل دوم - بخش دوم :	تمرين‌های فصل دوم - بخش دوم
بوست‌صدادها (ممبرانوفون‌ها)	بوست‌صدادها (ممبرانوفون‌ها) ۱۳۰
بخش سوم :	
خودصدادها (ایدیوفون‌ها) - سازهای کوبه‌ای، ضربه‌ای و سایشی بدون پوست	خودصدادها (ایدیوفون‌ها) - سازهای کوبه‌ای، ضربه‌ای و سایشی بدون پوست ۱۳۱
۱ - چاک (تخته) - هرمگان	۱ - چاک (تخته) - هرمگان ۱۳۲
۲ - گرب - برخی نواحی ایران	۲ - گرب - برخی نواحی ایران ۱۳۳
۳ - سنج - بوشهر	۳ - سنج - بوشهر ۱۳۴
۴ - شستک و کوزه (کوزک و تال) - بلوچستان	۴ - شستک و کوزه (کوزک و تال) - بلوچستان ۱۳۶
۵ - زنگ‌ها، زنگوله‌ها و ناقوس‌ها - نواحی مختلف ایران	۵ - زنگ‌ها، زنگوله‌ها و ناقوس‌ها - نواحی مختلف ایران ۱۳۸
۶ - ترکی - مازندران	۶ - ترکی - مازندران ۱۴۰
۷ - قویوز (قاوز) - زنبورک - گلستان (منطقه ترکمن‌نشین) و برخی نواحی ایران	۷ - قویوز (قاوز) - زنبورک - گلستان (منطقه ترکمن‌نشین) و برخی نواحی ایران ۱۴۲
۸ - قارقارک - برخی نواحی ایران	۸ - قارقارک - برخی نواحی ایران ۱۴۴
تمرين‌های فصل دوم - بخش سوم :	تمرين‌های فصل دوم - بخش سوم
خودصدادها (ایدیوفون‌ها)	خودصدادها (ایدیوفون‌ها) ۱۴۶
بخش چهارم :	
هواصدادها (آیروfon‌ها) - سازهای بادی	هواصدادها (آیروfon‌ها) - سازهای بادی ۱۴۷
هواصدای آزاد	هواصدای آزاد ۱۵۱
وِرزوک	وِرزوک ۱۵۱
هواصدای مقید لبه‌دار لوله‌ای	هواصدای مقید لبه‌دار لوله‌ای ۱۵۲
نی	نی ۱۵۲
هواصدای مقید لبه‌دار لوله‌ای	هواصدای مقید لبه‌دار لوله‌ای ۱۵۶
نی لبک	نی لبک ۱۵۶
هواصدای مقید لبه‌دار محفظه‌ای	هواصدای مقید لبه‌دار محفظه‌ای ۱۵۹
سوتک	سوتک ۱۵۹
هواصدای مقید زبانه‌دار - زبانه یک لایه -	هواصدای مقید زبانه‌دار - زبانه یک لایه - ۱۶۰
لوله صوتی منفرد	لوله صوتی منفرد ۱۶۱
قرینی (قرنه) - مازندران	قرینی (قرنه) - مازندران ۱۶۱
تمرين‌های فصل دوم - بخش چهارم :	تمرين‌های فصل دوم - بخش چهارم
هواصدادها (آیروfon‌ها)	هواصدادها (آیروfon‌ها) ۱۶۰

پیشگفتار

این کتاب که به مطالعه سازه‌های ایران می‌پردازد بر اساس سطح، نیاز و برنامه دوره متوسطه هنرستان‌های موسیقی کشور طراحی و تأثیف شده است و از این‌رو در همه موارد سعی در ایجاز و حتی حذف پاره‌ای مسایل فنی فراتر از سطح و نیاز هنرجویان دارد. کتاب سازه‌های ایران در دو فصل تنظیم شده است. فصل اول به مطالعه سازه‌های مورد استفاده در موسیقی دستگاهی – یا مبتنی بر موسیقی دستگاهی – اختصاص دارد. مؤلف این فصل، ارفع اطرافی، این گروه از سازه‌ها را سازه‌ای ملی ایران می‌نامد و در مورد «زه‌صدایها» یا سازه‌های زهی، عنوان «وترا» را برای سازه‌ای که رشته‌های مرتعش آن‌ها از جنس زه، ابریشم یا نایلون است (مانند عود، رباب و قانون) به کار برد و برای سازه‌ای که رشته‌های مرتعش آن‌ها از جنس فلز است، از عنوان «سیم» استفاده کرده است. فصل دوم به مطالعه اجمالی سازه‌های مورد استفاده در موسیقی اقوام و نواحی مختلف ایران اختصاص دارد. مؤلف این فصل، محمد رضا درویشی، در مورد «زه‌صدایها»، عنوان «وترا» را صرف‌نظر از جنس آن برای تمام رشته‌های مرتعش در سازه‌های زهی نواحی ایران استفاده کرده است.

مؤلفان این کتاب در بیان نکات زیر، تأکید دارند:

یکم: سازه‌های ایران در طول تاریخ پُرپُر از و نسب خود، بنا به ماهیت همه انواع موسیقی‌های سنتی ایران که غالباً مبتنی بر تک‌نوازی بوده‌اند تغییر، تحول و تکامل یافته‌اند و از این‌رو نیاز چندانی به ایجاد یا حفظ استاندارد، از جهت اندازه و حتی متحددشکل بودن کامل ندارند. به همین دلیل است که نه تنها سازندگان سازها اغلب از تجربه یا سلیقه شخصی خود – با رعایت اصول کلی در ساختار – استفاده می‌کرده‌اند، بلکه حتی سازهای ساخته شده توسط سازنده واحد نیز ممکن است به خاطر برخی ضرورت‌ها، ابعاد و اندازه‌های ثابت و حتی صداده‌ی یکسانی نداشته باشند. البته این موضوع فقط به سازه‌های ایران اختصاص ندارد و در مورد سازه‌های مورد استفاده در همه فرهنگ‌های غیرغربی نیز صادق است. واقعیت این است که در تک‌نوازی، متفاوت بودن ابعاد و اندازه سازها – براساس نیاز نوازنده – هیچ خللی در اجرای موسیقی ایجاد نمی‌کند اما در گروه‌نوازی و اجرای آثار ارکستری، رعایت استاندارد، از لحاظ شکل، اندازه و حتی جنس و مواد به کار رفته در ساختمان سازها اهمیت زیادی دارد. از حدود هشتاد سال پیش که ذهنیت چندصدایی در موسیقی ایران به تدریج ایجاد شد و ضرورت تصنیف و اجرای موسیقی ایرانی با ارکستر احساس شد، توجه به رعایت استاندارد سازه‌ها نیز برای سهولت اجرای آثار ارکستری در موسیقی‌های شهری روزبه روز فزونی یافت. با وجود این و به رغم تلاش‌های قابل توجه برخی آهنگسازان و سازندگان ساز، در مورد ساختن سازهای استاندارد برای اجراهای گروهی، این موضوع به دلیل نیاز به حمایت‌های سازمان‌های مسئول و متولی امر فرهنگ و موسیقی هنوز به تابع درخور توجهی نرسیده است.

دوم : موضوع نسبت کوک سازهای ایرانی با اصوات دیاپازون است که با موضوع اول (رعایت استاندارد) نیز ارتباط دارد. آنچه امروزه دیاپازون نامیده می شود – صرفنظر از ابزارهای ایجادکننده صداهای معین – معیاری است برای سنجش صداها با فرکانس‌های معین که بنا بر ضرورت‌های مختلفی در موسیقی غرب ایجاد شده است. موسیقی مبتنی بر فواصل گام تامپره (فواصل تعديل شده یا مساوی پنداشته شده)، موسیقی چندصدایی، موسیقی ارکستری و پیامد آن، یعنی تعدیل سازها از نظر اندازه یا همان استاندارد کردن، برخی از این ضرورت‌ها در موسیقی اروپا بود. به این ترتیب، به عنوان مثال، صدای سیم دوم در همه بولون‌هایی که در موسیقی کلاسیک و رسمی غرب استفاده می‌شوند تقریباً یکسان‌اند و این صدا، نت «لا» با فرکانس متوسط ۴۴۰ هرتز است. می‌گوییم متوسط، زیرا صدای «لا» می‌تواند بنا بر ضرورت، براساس فرکانس‌های دیگری، مثل ۴۳۹، ۴۴۲، ۴۴۱، ۴۴۴ هرتز و ... نیز تعبیر و تعیین شود. بنابراین، موسیقی‌های غیرغربی – از جمله موسیقی ایرانی – تا زمانی که ضرورت‌های یادشده در موسیقی غربی ایجاب نکند نیازی به استفاده از معیار دیاپازون نداشته و ندارند. این نکته را نیز یادآوری می‌کنیم که در برخی تمدن‌های کهن، مانند چین، هند و ... معیارهای دیگری به عنوان دیاپازون مطرح بوده‌اند که شرح آن‌ها در حوصله این مقدمه نیست.

آنچه می‌توان در مورد کوک سازهای ایرانی گفت این است که صرفنظر از نسبت‌های مختلفی که میان وترهای یک‌ساز، به صورت عرف و گاه ثبت شده وجود دارند، صدای مطلق هیچ وتری الزاماً منطبق بر معیار دیاپازون نیست. به عنوان مثال اگرچه در عرف، صدای دست باز و ترهای مضاعف ردیف اول در ساز «تار»، «دو» نامیده می‌شوند، این نام‌گذاری یک امر فرضی است نه حقیقی، زیرا با مطالعه عینی تارهای مختلف متوجه می‌شویم که صدای حقیقی براساس دیاپازون، مثلًا «سی»، «سی‌پیل»، «لا»، «دودیز»، ... است. بنابراین آنچه در این کتاب در نت‌نگاری کوک‌ها، دستان‌بندی‌ها و سایر موارد مشاهده می‌شود نسبت میان صداهاست که اهمیت دارد، نه مطلق صداها که همه فرضی‌اند.

به هر ترتیب انتشار این کتاب را با این ویژگی‌ها به فال نیک می‌گیریم و از همه مسئولان وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، بهویژه دفتر مطالعات، برنامه‌ریزی و هماهنگی آموزش‌های فرهنگی هنری و نیز وزارت آموزش و پرورش، بهویژه سازمان پژوهش و برنامه‌ریزی آموزشی که اقدام به چنین امری کرده‌اند و نیز مؤسسه فرهنگی – هنری ماهور که عهده‌دار آماده‌سازی این کتاب بوده است سپاسگزاریم.

مؤلفان

۱۳۸۶

هدف کلی

آشنایی با سازهای ملی و نواحی ایران از طریق مطالعه خصوصیات ظاهری، تکنیک‌های اجرایی، کوک، دستان‌بندی، جنس مواد به کار رفته در ساختمان ساز و موقعیت‌های اجرایی سازها به منظور درک بخش مهمی از سنت موسیقی ایران